

Rom 15, 5-6

5 og 6: Må så tålmodighetens og trøstens Gud gi dere å ha det samme sinnelag innbyrdes, i samsvar med det som er i Kristus Jesus, så dere med ett og samme sinnelag og med én munn også kan ære Gud og vår Herre Jesu Kristi Far.

Må så tålmodighetens og trøstens Gud ... Grunnen til at Paulus her kaller Gud for "tålmodighetens og trøstens Gud", er at han like foran har talt om den tålmodighet og trøst som Skriftene gir. Han vil bare ha sagt at akkurat dette som han har formant de kristne til, er det Gud selv som må gi dem. Selv om all formaning rettes til oss mennesker, så er vi selv aldri i stand til å gjøre noe som helst godt. Vi må alltid vende oss til Gud for å motta det han krever. All formaning skal drive oss til bønn. Formanes vi til å tro, må vi be: "Herre; øk vår tro!". Formanes vi til bønn, må vi rope: "Herre; lær oss å be!" osv. Alt det gode som finnes hos et Guds barn, er en gave fra Gud. Mens all hans synd er hans egen. "All god gave og all fullkommen gave er ovenfra" (Jak 1: 17). Derfor bruker apostelen nå uttrykket "tålmodighetens og trøstens Gud".

Men Paulus bruker dette i en bestemt sammenheng. Han sier: Må så tålmodighetens og trøstens Gud gi dere å ha det samme sinnelag innbyrdes. Dette kjærlige og sandrektige sinnelaget, som har vært hovedemnet for apostelens formaning fra begynnelsen av det fjortende kapitlet, sier han altså nå er en Guds gave. Dermed har altså Paulus her minnet oss om at alt Guds ord, alt det vi hører og alt som formanes, er alt sammen unyttig, hvis ikke Gud selv forbarmer seg over oss og gir oss, ja, som en ren gave overrekker oss alt det gode vi skal være eller gjøre. Altså overrekker oss som en gave både viljen og kraften til å gjøre Guds vilje (Fil 2: 13). Nå har jeg både talt og skrevet ganske mye til dere om å ha det samme sinn, vil Paulus si, men jeg vet godt at alt sammen er bortkastet, selv om nok dere er villige til å lyde Ordet - dere kommer fortsatt bare til å få konflikter og splittelser, dømme og forakte hverandre - hvis ikke Gud selv gir dere sin nåde til noe annet og bedre, "gir dere å ha det samme sinnelag innbyrdes".

i samsvar med det som er i Kristus Jesus. Med denne tilføyelsen vil Paulus minne om at ikke all sandrektighet er like god og ønskverdig. Ikke verdens sandrektighet, den som er etter kjødet. For det er en sandrektighet i synd, i vantro og forfengelighet, eller som krever at en forkaster noen av Kristi evangeliums hovedsannheter. Nei, her uttrykkes det bare et ønske om et sinnelag "som er i samsvar med det som er i Kristus Jesus", dvs. som stemmer over ens med Kristi sinn og med hans forbilde (konf. v. 7 og Fil 2: 5). - Men hva så med dem som har helt forskjellig åndelig utvikling, og dermed har ulike meninger om enkelte ting (slik vi har sett om de svake og sterke)? Hvordan skal da slike kunne ha det samme sinnelag innbyrdes?

Dette kan, slik Paulus har lært oss tidligere, bare skje gjennom gjensidig kjærlighet, ydmykhet og forståelse. De sterke må ikke misbruke sin frihet til anstøt for de svake, eller forakte dem. Med spesiell omsorg skal de isteden ta seg særlig av de svakes behov. De svake på sin side skal ikke være snare til å dømme eller fordømme de sterkere, hvis de hos disse finner andre oppfatninger i

meninger og livsstil. Når de på begge sider opphøyer Kristi evangelium, er fattige i ånden og lever utelukkende på hans nåde, bør de også på begge sider tenke vel om hverandre og være opptatt med det apostelen forkynte i det fjortende kapitlet; på begge sider "gjøre det for Herren", alt det de gjør. Og da er forskjellene aldri av vesentlig karakter, for da gjelder apostelens ord: "Salig er den som ikke dømmes seg selv i det han velger".

så dere med ett og samme sinnelag og med én munn også kan ære Gud og vår Herre Jesu Kristi Far. Her nevner apostelen et viktig mål og en herlig frukt av den kristne samdrettigheten. Samdrettig, med én munn love og prise Gud, det er den skjønneste gudstjeneste vi kan forrette her på jord. Men denne gudstjenesten, dette himmelsamfunnet på jord, hindres og tilintetgjøres når de kristne innbyrdes splittes, forakter eller fordømmer hverandre, så de ikke i kjærlighet og ydmykhet vil føye seg etter hverandre.

Paulus sier vi skal prise Gud som "vår Herre Jesu Kristi Far". For det er nemlig bare i denne sin egenskap Gud blir virkelig herlig for oss, så vi får grunn til å prise ham i glede og kjærlighet. Hvis vi bare ser på guddommen i ham, og ikke som vår Herre Jesu Kristi Far, blir han bare dommeren for oss. Og da forskrekkelig på grunn av syndene våre og vår dårlige samvittighet. Men når vi ser på Gud som den som sendte sin Sønn for oss, da blir han kjær og herlig for oss. Å skulle ære og prise Gud "med ett sinnelag og med én munn" er uttrykk for den mest fullkomne samdrettighet i hjertene, i sinn og i lovprisning. "Med ett og samme sinnelag", "samdrettig", er det samme som i Apg 4: 32 kalles "ett hjerte og én sjel", som er en samdrettighet langt ut over enighet i tanker og meninger. To mennesker kan ha samme bekjennelse og mening om læren, men ha så ulike sinnelag eller hjerte, at de aldri vil kunne smelte sammen i noen lovprisning til Guds ære.

Derimot kan to andre, som har ulike meninger i enkelte mindre viktige spørsmål, likevel når de møtes i lovprisning over Guds nåde i Kristus, straks smelte sammen som to flammer som har grepet fatt i samme treet. Det er et herlig syn når Guds barn som levende sjeler i Kristus forenes i lovprisning og tilbedelse til Gud. Når alle ulikheter i enkelte spørsmål, eller i titler og stilling, i fattigdom og rikdom liksom forsvinner, - bare på grunn av dette ene store og samlende frydens emne; Gud og Kristus som samler dem som ett hjerte og én sjel. Dette er da også den enhet på jord som nærmest avbilder himmelens salighet og den store skaren av alle stammer, folk og tungemål som står innfor Lammets trone og synger den éne og samme sangen om Lammet: "Du ble slaktet og har frikjøpt oss til Gud med ditt blod". Denne samdrettighet i lovprisningen av Gud skildrer Paulus i Ef 5: 19-20 som det å "tale til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige viser, idet dere synger og spiller i deres hjerter for Herren og alltid takker Gud Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn".

Men slik med ett og samme sinnelag kunne lovprise og opphøye Gud, kan bare skje når vi alle dypt kjenner og erkjenner at vi alle sammen har like mye i Kristus; samme nåde, samme rettferdighet, samme barnerett. For den ene er eller eier ikke noe mer i Kristus enn den andre. Vi har den ene og samme Gud, samme evangelium, samme dåp, samme nattverd, samme Hellige Ånd, samme rike og arv i himmelen (Ef 4: 4-6). Og dette kommer av at i oss selv er vi alle like fortapte syndere - "det er ingen forskjell" (Rom 3: 22-23). For alt som er utenfor Kristus, er syndig og fordømt, den ene som den andre. Og følgen av dette er jo at når vi har fått motta Kristus og er i ham, da har vi alle like mye. Alle ulikheter forsvinner i skyggen av alles enorme synd imot loven, og alles fullkomne rettferdighet i Kristus.

Om dette sier Luther: "Den ene kan kanskje gripe Kristus med en større kraft, en sterkere tro og kjærlighet enn den andre. Men av den grunn eier han intet mer av de himmelske rettighetene enn den andre. Kristus er Kristus utelukkende på den éne og samme måten for alle mennesker i de forhold som gjelder frelsen. Og nettopp derfor er det han også er Kristus. Når så dette avgjørende forholdet er felles for alle (enten de er svake eller sterke i troen, enten de lever et skrøpelig eller et mer fullkomment liv), så bør ingen se ned på, eller forakte en svakere bror. Men tvert imot sandrektig ta seg av ham, så alle med ett og samme sinnelag og med én munn kan prise Gud". Og lovprisningen til Gud bør stige opp fra alles hjerter med en samklang som om det bare gikk ut fra ett hjerte og én munn. Men dette kan ikke skje hvis vi har innbyrdes stridigheter, opphøyer oss overfor, eller fordømmer hverandre. Det er dette Paulus vil ha fram her, noe vi også ser av den avsluttende formaningen han nå tilføyer: